

Drie vreemden in één graf

Tact heb ik niet van nature, maar ik heb geleerd dat je weinig bereikt met iemand uitkafferen

Boos worden en verontwaardigd doen helpt niet, maar een tekst als ‘Goh, ik heb een probleem en u kunt mij vast helpen’ helpt wel.

In de tijd dat het zo slecht ging met mijn moeder, las ik een proefschrift van Boudevijn Chabot waarin onder andere de mogelijkheid van palliatieve sedatie werd genoemd. Bij de huisarts van mijn moeder, een jonge vrouw, heb ik heel nederig uitgelegd – ‘moet je luisteren, ik weet het niet zeker en ik wil geen doktertje spelen, maar kijk eens, ik heb dit proefschrift gelezen’ – dat palliatieve sedatie misschien een mogelijkheid zou kunnen zijn. En toen is zij dat proefschrift gaan lezen en bleek het inderdaad te kunnen. Ik had ook boos kunnen worden en zeggen: Dat had jij toch ook kunnen bedenken? Maar door vriendelijk te blijven en haar in haar waarde te laten, kreeg ik het voor elkaar. Tact heb ik niet van nature, maar ik heb in de loop der tijd wel geleerd dat je met iemand uitkafferen verdraaid weinig bereikt.”

Les 8

**Te veel drank op?
Neem voor het slapen twee paracetamolletjes**

“Je moet natuurlijk niet te veel drinken. Maar af en toe kan het wel eens zo zijn dat het je voortreffelijk smaakt waardoor je toch te veel drinkt. Neem dan een of twee paracetamolletjes bij het slapengaan, dan heb je nooit hoofdpijn. Dat is een heel nuttige les die ik wel eerder had willen leren.” ■

ILLUSTRATIE ELINE VAN SCHIPPEREN

Dikke regendruppels slaan tegen mijn voorruit. Ik zet mijn ruitenwissers op de snelste stand en rij het donker van het poldergebied buiten Amsterdam in. De gps wijst mij de weg. Even later parkeer ik recht voor de deur van de doorzonwoning waar ik moet zijn.

Een vrouw van midden vijftig is overleden. Haar dochter wacht samen met haar man op mij.

Als ik binnenstap, wordt mij de adem ontnomen door een onnoemelijke stank. Het huis is ijskoud. In de woonkamer vallen door een groot gapend gat in het brede achterraam wind en regen naar binnen. Wel tien katten dralen rond mijn benen. Hun uitwerpselen liggen overal in de sober aangeklede ruimte.

“Ik ga u geen koffie aanbieden”, zegt de keurig geklede dochter van eind twintig. “Het is hier te smerig. Ik wil hier liefst zo min mogelijk aanraken.”

Haar man glimlacht verontschuldigend.

“De politie denkt dat mijn moeder hier al een dag of drie, vier dood heeft gelegen. Mijn moeder had al jaren een alcoholprobleem. Elke zaterdagmiddag bracht ik haar wat boodschappen. Vandaag werd er niet opengedaan. Uiteindelijk is het me gelukt achterom te komen. Toen zag ik haar op de grond liggen.”

“De politie heeft het raam ingegooid om binnen te komen”, zegt haar man.

Met z’n drieën staan we met onze jassen aan in de kamer. “Mijn zus woont verder weg. Zij heeft met onze moeder gebroken, vanwege haar drank- en bijbehorende geldproblemen. Maar ze komt nu toch.”

“Gelukkig is er een naturapolis”, zucht haar man als teken dat de bespreking kan beginnen.

Ik leg uit wat een naturapolis vergoedt. “Willen jullie een begrafenis?”

Het echtpaar knikt.

“Dan wordt er een algemeen graf vergoed.”

Ik leg aan de hand van een voorbeeld uit wat dat betekent. “Dan komen bijvoorbeeld mevrouw De Wit, met meneer De Boer en mevrouw Janssen bij elkaar in het graf te liggen: dus drie vreemden bij elkaar. En deze graven kunnen na tien jaar niet verlengd worden.”

Het stel kijkt me aan en geeft akkoord. “Dat is goed; er is geen geld dus we moeten binnen die polis blijven.”

“Die wc stinkt zo”, zegt de dochter. “Ik gooi er even een emmer bleek doorheen.” Ze loopt weg.

“Wilt u een condoleance?”

“Nee”, antwoordt ze. Opnieuw loopt ze weg. “Ik gooi boven ook een raam open.”

“Na afloop van de begrafenis drinken we bij ons thuis wel een kop koffie”, zegt ze even later. “Ze heeft zichzelf in een isolement gewerkt door haar drankprobleem, dus zo veel mensen zijn er niet.”

De deurbel gaat. De man doet open en de andere dochter stormt binnen.

Tussen de puinhopen van hun moeder vallen de zussen elkaar snikkend in de armen.

*‘Het is hier te smerig.
Ik wil hier liefst zo min mogelijk aanraken’*

Achter elke rouwadvertentie schuilt een verhaal.
Mickelle Haest tekent de ervaringen op van een uitvaartverzorgster.